

Esbozos de poemas para un libro futuro.

SONETO II

Morrer, morrer, abandonarse, furor que restablece a vida
antes do seu orgullo de existir,
diluírse na aperta temporal, nun poro do pasado e do futuro,
igual que o desafío das flores cotidianas fronte ao sol,
do cristal máis livián exposto ao tempo.
Mirade, a vida pasa alta, sempre máis alta, como unha brisa cálida
ou como un sopro acariciando o cimo das árbores.
A vida pasa alta, cando se mira desde unha xanela cenital
con ollos de ver nubes, ou chuvia ou ceo aberto, ou un paxaro
que non aparta a súa máscara e que afirma, non,
non é un paxaro ou unha nube ou chuvia ou ceo aberto,
senón a vida que miras desde o fondo, perdido nun poro do tempo.
O que un día foi chama e fume procurando altura
lanzándose a unha busca vertical e decidida, é hoxe apenas brillo
afogado na cera que o mesmo lume produciu
por temor a deixar de ser materia e converterse en puro ardor,
para enlamarase na materia que o nutría.
Disolución da vida. Pregúntome se as cores que me ofrece o mundo
non se van esvaecendo pouco a pouco ao meu ollar
ou se os óleos do mirar vanse apagando en cadros incompletos.
A vida, a vida, as ondas golpeando impenitentes, impotentes os cantís durmidos
os lóstregos pasando ante os meus ollos,
os tronos rebentando o ceo nalgún lugar onde a tormenta caerá
sen que ninguén a escoite.
A vida, a vida, a neve xa fundida, só cinza nos torrentes,
o profundo silencio dun león que un día puido estremecer
como un furor -morrer, morrer- restablecendo a vida.

SONETO III

Oh, guerra de batallas insaciables por silenciar a morte.
Maio dorme esquecido no seu afán de promulgar a vida,
na furiosa batalla natural sobre a terra tan negra, baixo a chuvia.
Como soportará o meu corpo tal empuxe, esta guerra natural,
tal forza de expansión en ramificacións continuas
con ansia case dolorosa, se xa chegou ao límite do crecemento?
Pero este afán empúxao desde dentro
e busca transgredir os lindes outorgados pola vida ata romper a pel
e a fatiga dos músculos, ata unha dor insoportable. E só me queda a morte silenciada
procurada inconsciente, a grandes pasos dubidosos, borracho lúcido
nos foxos do camiño, buscados e evitados,
mentres navego cara á casa, soñando un porto do tormento onde durmir.
Maio dorme esquecido.
A miña parte mineral, de po e de cinza, pide terra,
certezas sólidas ou inimigos declarados que aterrar, bandeiras nítidas, abrazándome
a este barco de cristal ou pedra, navegando con rumbo decidido
lonxe dos amplos horizontes, procurando bitácoras exactas,
soñando desde o mar co porto, desde que o mar se fai incerto
e os horizontes amplos.
Pero algo máis require o meu desexo,
unhas velas inchadas no ciclón máis terrible,
como un verme que busca transformarse en deus
e ergue montañas nas planicies, nas vastas extensións, cortando os horizontes
erguendo a vista cara aos cómaros máis altos, máis altivos,
perdidas ambicións dun corazón que aspira a equiparar vixilia e soño,
como un xigante edificando fermosos montes de poeira,
amontoando cinza, oh meu desexo, só ela quedará, perdidas ambicións, deus-verme malferido,
erguéndose da terra para caer dos ceos.

SONETO IV

Para quen tanto esforzo? Para vós, quimeras do futuro,
se todo se resolve en nada, se todo é como chuvia
que non anuncia máis que chuvia, como un rumor continuo,
que se escoita, que flúe e que penetra por todos os rincóns da terra?
E o vento, violencia que prometía desbordalo todo, transformalo todo,
non é máis que un alento agora que no peito latexa e esmorece.
Que son agora os meus desexos, se aínda seguen vivos,
lonxe do fin do seu vigor que os levantaba enarborados?
Vivos desexos encerrados nunha carne cada vez máis sometida ao tempo,
sentindo preto o fin das súas penas, oh conciencia de saberse rumor.
Mais sigo vivo, e algún poder me teñen concedido os fados,
un simulacro de vontade no que diga, mirade,
isto son eu, o meu labor case sen froito,
nunha humilde bandexa que vos deixo cos brazos estendidos,
coas mans abertas, por que saibades que existín no tempo rigoroso,
que puiden moldear un simulacro de existencia
deixando algo do tránsito terrestre que se resista á nada.
Esforzo inútil, quimeras do futuro, se o traballo é perdido, se o froito non existe
máis que un instante de sazón, irresistible ao esquecemento.
Oh morte, por que tanto inquietarse, por que este esforzo,
por que correr tras cetros anelados, coroas debatidas,
e facer do vivir un campo de batalla de virtudes e orgullos,
por uns avaros froitos arrancados ao tempo, aferrados á man,
pequenos froitos que caerán en terra erma, en pedregal, en monte fulminado,
cando a vida, que nunca foi máis que desexo, vaia fuxindo desde a vida cara á morte?

